

V bufetu

Karel Plíhal

1. Jen nechte trpaslíka Ondřeje,
jen ať si dá, co hrdlo ráčí,
ať se, chudák malej, taky jednou poměje,
všechno platím, a tak: o co vlastně kráčí.

2. Jídlo je nejlepší lék na lásku,
v tomhle tom mám už trochu školu,
když jsem ho našel, jeho život visel na vlásku,
vrhnul se v zoufalosti ze psacího stolu.

R: Srdce má rozervané na hadry
pro jednu trpaslici ze sádry,
byla tak krásná, až se věřit nechtělo,
jako by ji uplácal sám Michelangelo,
nosil jí rybízové korálky,
koukala nepřítomně do dálky,
tak velkou láskou ji, chudák, zahrnul,
že by se i kámen nad ním ustrnul,
ale sádra ne.

3. Tak, prosím, nechte toho Ondřeje,
jen ať si dá, co hrdlo ráčí,
když už mu osud v lásce zrovna dvakrát nepřeje,
všechno platím, a tak: o co vlastně kráčí.

4. Ať jsme velký nebo maličký,
na jedný lodi všichni plujem,
koukejte, jak mu jedou laskonky a chlebičky,
než končit s životem, je lepší dostat průjem.

R: